

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1330/06
21.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Љиљане Ивковић-Јовановић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ДД, ЕЕ, ЋЋ, и других, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужених Јавног предузећа ББ, и Републике Србије, коју заступа Републички јавни правобранилац, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.бр.149/2005 од 2. марта 2005. године, у седници одржаној на дан 21.3.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.бр.149/2005 од 2. марта 2005. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Ужицу Гж.бр.149/2005 од 2. марта 2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Општинског суда у Прибоју П.бр.308/02 од 22.12.2003. године којом су одбијени као неосновани тужбени захтеви тужилаца којим су тражили да се утврди да су тужиоци по основу наслеђа сувласници парцела ближе описаних у изреци пресуде што би тужени били дужни признати и којом је одлучено да свака странка сноси своје трошкове.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену благовремено су изјавили ревизију тужиоци побијајуће је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу чл. 386. ЗПП, ("Службени лист СФРЈ2, бр. 4/77... "Службени лист СРЈ", бр. 15/98 и 3/02) који се на конкретан случај примењује на основу овлашћења из чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Службени гласник РС", бр.125/2004), Врховни суд је нашао да ревизија тужилаца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а тужиоци у ревизији одређено не указују на постојање неке друге битне повреде одредаба парничног поступка која може бити ревизијски разлог из чл. 385. ст. 1. тач. 1. и 2. ЗПП.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, сви тужиоци су правни следбеници сада покојних ПП, ПП1 ПП2 и ПП3. Све парцеле на којима тужиоци траже утврђење права својине уписане су на име Републике Србије 1982. године са правом коришћења туженог "ББ". Све парцеле уписане су у катастарском оперативу ВВ, Општина ГГ и све су правоснажним решењем Секретаријата за привреду и имовинско правне и комуналне послове Скупштине општине ГГ од 29.10.1980. године одузете као самовласно заузето земљиште у друштвеној својини из поседа самовласних заузимаача. Ово решење је правоснажно и извршно јер је жалба изјављена од стране АА одбијена, као и његова тужба поднета против другостепеног решења Врховном суду Србије пресудом У.бр.3765/81 од 19.3.1982. године. Катастарске парцеле аа, вв, ее, дд, ђђ, фф, жж и зз КО ВВ су у периоду од 1968. године до 1982. године у пописном катастру непокретности биле уписане на правне претходнике тужилаца ДД, ЋЋ и ЕЕ са по 1/3 када су им одузете, а упоређивањем стања из 1954. године утврђено је да су парцеле аа и вв по култури шума као и парцела дд док је парцела ђђ некатегорисани пут. Тужиоци свој захтев заснивају на тапији Аграрног суда Среза ГГ из 1935. године, поседовној пријави из 1935. године на име ЖЖ и ЗЗ и на основу наслеђа и несметане државине. Пресуда Аграрног суда Среза ГГ и тапија из 1936. године делом се односи на обрадиво земљиште (њиве), делом на ливаде и делом на спорно шумско земљиште за које тужиоци истичу да је у фактичком поседу њихових правних претходника од 1908. године до одузимања.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбене захтеве тужилаца јер су закључили да правни претходници тужилаца нису одржајем стекли право својине на спорном шумском земљишту.

Према правним правилима имовинског права саржаним у Параграфу 2. Закона о шумама Краљевине Југославије од 21. децембра 1929. године, све шуме су се сматрале власништвом државе изузев оних шума на којима су физичка лица законитим путем стекла права својине. Савесни држаоци могли су стећи

